

Με τόσο πολλές τοπικές αναφορές στο Glebe Point, θα πίστευες ότι το Glebe είναι χερσόνησος που κορυφώνεται σε ένα σημείο. Ωστόσο, το Glebe είναι σαν στρογγυλεμένο στήθος, που αγκαλιασμένο από το Balmain και το Pyrmont, ξεδιπλώνεται ανεπαίσθητα ως το λιμάνι. Το Point είναι η θηλή, μια προεξοχή ανάμεσα στον κόλπο του Rozelle, τον κόλπο του Blackwattle και την τοποθεσία της ιστορικής οικίας Bellevue. Ωστόσο, κάποτε, πριν από την εισβολή, υπήρχαν άφθονοι υγρότοποι σε κάθε πλευρά του Glebe, από τη μεριά του Blackwattle Cove και του Johnson's Creek. Τους ονόμαζαν «βάλτους», παρά «υγρότοποι». Τότε το Glebe, περιτριγυρισμένο με νερό από τρεις πλευρές, θα έμοιαζε περισσότερο με χερσόνησο.

Το σπίτι που ζω βρίσκεται στους κυματιστούς λόφους πάνω από τον παραδεισένιο υγρότοπο του Blackwattle. Όμως οι άνθρωποι μόλυναν τους υγρότοπους και το λιμάνι με βιομηχανικά και ανθρώπινα απόβλητα, προσπάθησαν να εκδιώξουν τους αυτόχθονες κάτοικους της γης των Gadigal που ζούσαν από τους πλούσιους υδροβίους πόρους και διεκδίκησαν τους βάλτους για να κατοικήσουν εκεί. Στις μέρες μας, το σπίτι μου βρίσκεται σε έναν λόφο πάνω από μερικούς πολυσύχναστους δρόμους που διασχίζουν τον αποξηραμένο, πλέον, υγρότοπο. Ξυπνάμε με το βουητό της κυκλοφορίας στην Wattle Street και τη γέφυρα Anzac, όπου κάποτε ακούγονταν μόνο οι φωνές των πουλιών. Η ζωή ξεκινάει όταν εμφανιστούν οι μικροί λευκοί παπαγάλοι που ξεχωρίζουν πάνω από την κίνηση. Αυτές τις μέρες, μας καλωσορίζει στην μπροστινή πόρτα ένας τεράστιος κίτρινος γερανός που αιωρείται σιωπηλά απέναντι από τα υπό κατασκευή δεκαώροφα κτίρια στο εργοτάξιο της Cowper Street.

Big digger – 30 x 30 cm, single colour linoprint with chine collé 2015

Το Glebe ονομαζόταν «προάστιο των αρχιτεκτόνων» την εποχή της αποικιακής οικοδόμησης. Η αρχιτεκτονική αυτή είναι γνωστή ως Πρώιμη Αυστραλιανή αλλά υπήρχε και μια πρωιμότερη και πολύ παλαιότερη αρχιτεκτονική: οι λαμπεροί, λευκοί, πύργοι από όστρακα κατά μήκος των ακτών του λιμανιού του Σίδνεϊ, έργο χιλιάδων ετών. Καταγεγραμμένοι από τους εισβολείς στρατιώτες, εξαφανίστηκαν, καταστράφηκαν και κανιβαλίστηκαν, έγιναν ασβεστοκονίαμα για τα αποικιακά κτίρια.

Ένας καμβάς δεν είναι ποτέ άδειος - John Cage. Ορισμένα κτίρια γύρω από το Σίδνεϊ είναι γνωστά ως «ιστορικές οικίες» λόγω του ευρωπαϊκού τους παρελθόντος, αλλά ο χαρακτηρισμός γίνεται ακόμη πιο εύστοχος καθώς συνειδητοποιούμε ότι πρόκειται για διαπολιτισμικά αμαγάλματα. Τα χαρακτηρίζει αυτό που ο αρχαιολόγος Philip Jones ονόμασε «διπλή πατίνα [...] από όχρα και σκουριά». Επιπλέον, υπάρχουν πολλά άλλα μέρη όπου οι απτές μνήμες του παρελθόντος των Αυτοχθόνων μπορεί να μην επιβίωσαν, αλλά εξακολουθούν να είναι ορατές οι ιστορικές τους διασυνδέσεις - Paul Irish.

Στέκομαι στην γκαλερί μου στην Glebe Point Road. Φιλοξενεί μια έκθεση του φωτογράφου Tom Psomotragos. Κοιτάζουμε μια από τις φωτογραφίες του σε φυσικό μέγεθος, όπου ένας νεαρός Αβορίγινας

στέκεται στην ιταλικού στιλ πόρτα ενός σπιτιού του Glebe και στηρίζεται πάνω της. Η φωτογραφία έχει αυτή τη χρυσή πατίνα που μπορείς να διακρίνεις ένα καλοκαιρινό απόγευμα στο Glebe. Στέκομαι εκεί, στον ίδιο χώρο όπου κάποτε αγόρασα τα δικά μου, εκτός κυκλοφορίας πλέον, βιβλία. Η γκαλερί βρίσκεται εκεί όπου κάποτε ήταν το βιβλιοπωλείο Cornstalk.

Τις τελευταίες δεκαετίες, οι ντόπιοι που είναι μέλη σε διάφορους συλλόγους όπως η Glebe Society έχουν δώσει και κερδίσει μάχες για να αποδοθεί μέρος της γης του Glebe σε κοινή και δημόσια χρήση κι έτσι αποκτήσαμε έναν όμορφο και κοσμογάπητο πεζόδρομο και πάρκα κατά μήκος της προκυμαίας. Τμήματα υγροτόπων και δασώδους γης αποκαταστάθηκαν. Δεν είναι και πολύ, ίσα για να μπορώ να διασχίσω ένα κομμάτι πραγματικής φύσης, που η μυρωδιά της με πηγαίνει πίσω, στα δάση των Blue Mountains, εκεί όπου πέρασα την παιδική μου ηλικία και γεννήθηκε η μητέρα μου.

Υπάρχουν συνδέσεις, επανασυνδέσεις και διασυνδεσιμότητα στο Glebe. Το δίκτυο των Αυτοχθόνων είναι σαν ένα πλέγμα ιστών που, από την εισβολή και μετά, απλώνεται αραιό και λεπτό. Η παρουσία των Αυτοχθόνων ήταν πάντα αισθητή. Η δική μου ιστορία μοιάζει με μια σειρά από ιστούς απλωμένους σε όλο το προάστιο, στα επτά διαφορετικά μέρη που έζησα. Οι ιστορικές, καλλιτεχνικές, φεμινιστικές και λογοτεχνικές μου ιστορίες βρίσκονται εδώ επικαλυπτόμενες, διατρέχοντας τις δεκαετίες.

Jazz at the gallery – 15 x 12 cm, woodcut print with chine collé 2017

Crane at front door – photograph 2017

οι πρώτες μου αναμνήσεις από το Glebe είναι οι αναμνήσεις των γονιών μου από την πρώτη τους συνάντηση στο Πανεπιστήμιο του Σίδνεϊ όπου σπούδαζαν Ιατρική ο πατέρας μου στρατολογεί την μαμά στην Λέσχη των Εργατικών προμαχώνα των προοδευτικών ένα συναρπαστικό μείγμα ιδεολογίας και ρομάντζου Η μαμά ζούσε με την αδερφή της την Josephine σε μια πολυκατοικία στην οδό Arundel που την επέπτευε η δεσποινίδα Sherack, συλλέκτρια ανδρικών μαντιλιών της εποχής της Ύφησης και δαμασκηνών τραπεζομάντιλων

αναμνήσεις περιπάτων κοινές συνήθειες στο Glebe περίπατοι στην πόλη, περίπατοι στο Paddington βόλτες στο Πανεπιστήμιο τα δικά μου πόδια βηματίζουν στα ίδια μονοπάτια τριάντα χρόνια αργότερα και μέχρι σήμερα μέχρι κάτω στο νερό χειροκρότημα κάτω από τους φίκους για να δεις τις νυχτερίδες να πετούν να παρακολουθήσεις τη νυχτερινή τους μετανάστευση

από τα αγριόσυκα του Victoria Park σε εκείνα του Point στον ψυχρό νυχτερινό αέρα να ανεμίζουν σιωπηλά σαν μαύρα κεφαλομάντιλα και σήμερα, σχεδόν ογδόντα χρόνια αργότερα, κάνω τα ίδια πράγματα ανακαλώ περιστατικά και αναμνήσεις γχηλατώ τις θαμμένες γραμμές των τραμ έκπληκτη από το συγχρονισμό, τη συνέχεια ενός που έφυγε αλλά δεν ξέφυγε

Οι τρεις ξαδέλφες μου και εγώ περπατάμε με τη μητέρα μου στην οδό Arundel, εκεί που οι μητέρες μας έζησαν μαζί, κοιμήθηκαν στο ίδιο κρεβάτι, μελέτησαν στο ίδιο δωμάτιο, σπούδασαν ιατρική με λίγα χρόνια διαφορά. Περίπου την ίδια εποχή, - ο 16 χρονος τότε - μελλοντικός μου πατριός, έφτανε στο Glebe, για να εργαστεί ως υπάλληλος στις ξυλαποθήκες Vanderfield και Reid, στο Point. Οι ξυλαποθήκες ήταν ακόμα εκεί την πρώτη φορά που ήρθα να ζήσω στο Glebe, τη δεκαετία του εβδομήντα. Τεράστιοι κορμού επέπλεαν στο νερό εκεί που τελειώνει η Glebe Point Road. Το λιμάνι εξακολουθούσε να λειτουργεί. Έχω κρατήσει έναν πίνακα που έκανα γύρω στο 1974 στο Point κοιτάζοντας προς την γέφυρα του Glebe Island, ο οποίος δείχνει την προκυμαία όπως ήταν τότε - άθλια, βιομηχανική. Τόσο διαφορετική σήμερα, με τα ανακαινισμένα αρχοντικά και τα ακριβά διαμερίσματα.

Glebe Island Bridge – 76 x 61 cm, oil and charcoal on linen 1974

Στεκόμαστε έξω κοιτάζοντας προς το σπίτι, έπειτα κάποιιοι που το κατοικούν σήμερα μας καλούν να μπου-με. Δεν υπάρχει τίποτα από την παλιά μιζέρια, κανένα από τα κουτιά που μάζευε η δις Sherack, καμιά από τις αυτοσχέδιες κουζίνες στα κλειστά μπαλκόνια.

το πρώτο μέρος που έζησα στο Glebe τη δεκαετία του εβδομήντα

ήταν δυο ενοικιαζόμενα δωμάτια σε ένα ετοιμόρροπο παραθαλάσσιο αρχοντικό ένα παράθυρο με προεξοχή σε ένα μεγάλο δωμάτιο με θέα στη Harbour Lighterage Company τον στόλο των ρυμουλκών της που επέστρεφαν στο σπίτι το απόγευμα ριπές φωτών κάτω από τα αστέρια μια μικρογραφία βιομηχανικού σκηνικού με τους γεραμούς και τις ράγες ολισθησης θυμάμαι τους γονείς μου η μητέρα δακρυσμένη για την κατάσταση των τοίχων θα συνηθίσει στο τέλος ζώντας ανάμεσα τους μέσα στα χρόνια

Βίντατζ Glebe

η γη κατηφορική μέχρι το νερό χωρίς εμπόδια και στην άκρη του νερού στα ρηχά μια μικρή παραλία βήματα μέσα στο νερό η καστανή λάσπη μερδεύονταν στα δάχτυλα των ποδιών έμοιαζε να 'χει γίνει ένα με το γράσο